

The cover features a central circular window in a stone wall. The window is filled with a vibrant, multi-colored sunburst pattern in shades of green, blue, and yellow, radiating from a dark center. Above the window, a cloudy sky is visible. In the foreground, a golden coin with intricate designs is partially visible, overlapping the bottom right of the window. A green fern frond is on the left side. The overall style is painterly and atmospheric.

*Lucie Navrátilová*

# **Chrám Oka osudu**

*Kniha čtvrtá*

**Lucie Navrátilová**

**CHRÁM OKA OSUDU –  
KNIHA ČTVRTÁ**

## **Copyright**

Autorka: Lucie Navrátilová  
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou  
1. elektronické vydání  
Praha, 2017

ISBN:  
978-80-7512-949-9 (ePub)  
978-80-7512-950-5 (mobipocket)  
978-80-7512-951-2 (pdf)

**CHRÁM OKA OSUDU – KNIHA ČTVRTÁ ..... 2**

<b>KDO DOOPRAVDY JSI .....</b>	<b>5</b>
<b>ZÁKON PADAJÍCÍHO LISTU .....</b>	<b>12</b>
<b>U LEDU .....</b>	<b>22</b>
<b>NÁPAD .....</b>	<b>28</b>
<b>RANDE.....</b>	<b>34</b>
<b>NEMOŽNÉ .....</b>	<b>45</b>
<b>HOSTEM V GABRIELOVĚ DOMĚ .....</b>	<b>53</b>
<b>PŘED ODJEZDEM .....</b>	<b>60</b>
<b>ZNOVU NA CESTÁCH .....</b>	<b>67</b>
<b>PROZŘENÍ.....</b>	<b>77</b>
<b>POD HVĚZDAMI.....</b>	<b>87</b>
<b>LABYRINT .....</b>	<b>97</b>
<b>STÍNY NEJHLUBŠÍHO STRACHU .....</b>	<b>107</b>
<b>OKO OSUDU.....</b>	<b>114</b>
<b>MEZI NÁMI GENERÁLY .....</b>	<b>124</b>
<b>ČEKÁNÍ .....</b>	<b>133</b>
<b>SVĚTLO A KÁMEN .....</b>	<b>138</b>
<b>NA ROZCESTÍ .....</b>	<b>148</b>
<b>DVA OSUDY .....</b>	<b>159</b>

## KDO DOOPRAVDY JSI

Dominik byl celý život zvyklý vstávat časně – ať už měl práci, nebo ne, vstával při východu slunce a v zimních měsících ještě za tmy. Měl rád ten čas, kdy město ještě dospávalo a všude byl klid. Vzduch voněl svěžestí a slunce teprve začínalo rozehřívát kamenné ulice. Hostinská odnaproti vstávala podobně jako on. Každé ráno po probuzení otevřela okna pokoje nad hostincem dokořán a zamávala Dominikovi na pozdrav.

Toho dne jako vždy vydatně posnídal, aby měl sílu na práci, a šel rozdělat oheň do kovárny. Rozvrhnul si zakázky na daný den, a jakmile byla výheň dostatečně horká, pustil se do práce. Stačil ale sotva párkrát uhodit do železa, když se ozval zvuk kopyt a chvílku nato zastavil před jeho kovárnou jezdec na černém koni v tmavomodrém plášti s kápí staženou do obličeje.

Dominik pustil kleště, ale kladivo si pro jistotu nechal v ruce, zatímco udělal pár obezřetných kroků vstříc tajemné návštěvě. Jezdec si stáhl kápi a Dominik zůstal chvíli stát jako přibitý.

„Marion,“ vydechl nakonec.

„Mám předstírat, že potřebuju podkovy pro svého koně, nebo mě pozveš dál jen tak?“ zeptala se ho První ze Tří hlubokým, melodickým hlasem. Na rtech jí hrál jemný úsměv a oči zářily jako diamanty.

„Ovšem, pojď dál,“ odpověděl Dominik stále ještě trochu zaraženě. Odložil kladivo a sundal si zástěru. Marion seskočila z koně

a odvedla ho k hromadě sena u stěny kovárny. Dominik jí potom mlčky pokynul směrem ke dveřím do domku.

„Tak takhle teď žije můj nejlepší bojovník,“ poznamenala Marion napůl pobaveně, napůl pohrdavě, když se rozhlédla po malé místnosti.

„Možná to není moc, ale je to víc, než jsem měl poslední roky,“ připomněl jí Dominik stroze. Z šoku už se vzpamatoval a začal přecházet do defenzivní pozice. Marion se v odpověď jen usmála. Sundala si plášť a přehodila ho přes židli, na kterou si vzápětí sedla.

Dominikovi problesklo hlavou, že si na tu její krásu nikdy nezvykne. Ty smyslné, plné rty, pleť jako porcelán, tmavě hnědé vlasy s rudými odlesky... I v době, kdy se vedle ní probouzel téměř denně, na ni dokázal každé ráno jen dlouze hledět, neschopný uvěřit, že to ztělesnění surové, nespoutané ženské krásy se rozhodlo patřit jemu. Zkušenost ho samozřejmě vyvedla z omylu – Marion mu nikdy nepatřila. Byl to jen sen, jenom iluze.

„Dáš si něco?“ zeptal se spíš pro formu.

„Proč se mě nezeptáš na to, na co se mě chceš opravdu zeptat?“ odpověděla Marion místo toho otázkou.

Zase si s ním hrála.

„A na co se tě podle tebe chci zeptat?“

„Proč jsem přišla – co po tobě chci...“, nadhodila sugestivním tónem.

Dominik si povzdechl.

„Dobře. Tak proč jsi přišla?“

Marion ho pozorovala se záladným výrazem ve tváři, který naznačoval, že se celou situací dobře bavila.

„Ty víš proč. Jen to řekni,“ pobídla ho. Dominik ale neměl na hry náladu.

„Co kdybys toho nechala a zkusili bychom vést dialog jako dva dospělí lidé?“ navrhnul nevrle.

Marion jeho útočnost nijak nevyváděla z míry. Spíš naopak – její koutky se zkroutily do potlačovaného úsměvu.

„Dobrá tedy. Sice se nerada opakuju, ale pro tebe to udělám. Chci tě po svém boku. Tam je tvoje místo. Měl jsi čas si tenhle život vyzkoušet – jak ti vyhovuje?“

„Mně to stačí.“

„Lháři,“ zasmála se Marion tiše a její oči zajiskřily.

„Dělám, co můžu,“ ohradil se Dominik ostře. „Alespoň jsem získal zpět svého syna. Cos čekala?“

„Přesně na to se ptám sama sebe. Když jsi mi nabízel, abych zůstala v anonymitě a šla s tebou – co jsi čekal? Že budu žít takhle?“

„Byly doby, kdy by ti to nevadilo,“ připomněl jí Dominik, ale Marion jen mávla rukou.

„Hra pro rozptýlení, nic víc.“

„Tenkrát to bylo víc. A kdybych ti to já sám nevymluvil, mohlo všechno být jinak.“

„Ale tys mi to vymluvil a věci jsou takové, jaké jsou dnes, tak se držme skutečnosti,“ řekla Marion najednou věcným tónem. „Dominiku, jak dlouho ještě chceš, abych čekala? Chápu tvůj postoj. Mrzí mě, co se stalo po mém odchodu, ale je to minulost. Už se k tomu nechci vracet. Tvoje místo je vedle mě, oba to víme. Jak dlouho ještě budeš hrát uraženého, než sám sobě přiznáš, že jiný život pro tebe stejně nemá smysl.“

„Já nejsem tvůj majetek, Marion,“ řekl Dominik drsně. „Nemůžeš mě odhodit stranou, když ti nejsem k užitku, a pak zase sebrat ze země, když mě potřebuješ.“

„Jak to vůbec můžeš říct?“ zavrtěla Marion hlavou. „Tak to přece není.“

„Ale takhle to cítím. Co jsem pro tebe? Já pořád nedokážu pochopit, že po tom všem, co jsme spolu zažili, jsi mě dokázala takhle využít. Možná, že pro tebe je to uzavřená minulost, ale pro mě není. To, cos mi udělala... Nevím, jak se s tím vyrovnat.“

„A já myslela, že kdybych se rozhodla zůstat s tebou, tak bys na všechno zapomněl,“ připomněla mu Marion jen lehce jízlivým tónem jeho vlastní slova.

„Protože bych uvěřil, že jsem pro tebe víc než intriky a moc. Ale ty mi jen stále dokazuješ, že to tak není.“

„Hm. Takže to, že nechceš s těmi všemi boji o moc mít nic společného, je jen výmluva,“ pokračovala Marion chladně. „Trucuješ, protože máš pocit, že tě nemám dostatečně ráda.“

„A přesně tímhle přístupem mi to potvrzuješ,“ přikývl Dominik. „Jsi ke mně tak chladná. Tak hrozně nad věci. Proč bych tě měl následovat? Ty jsi pro mě byla celý svět a přítom... Teď jsi jako cizí.“

Marion chvíli mlčela. Potom váhavě vstala a pomalu došla až k němu. Její výraz se změnil. Najednou vypadala jemně a zranitelně.

„Že zrovna ty, který mě znáš líp než kterýkoliv jiný člověk, tomu nerozumíš. Nikdo mi nemůže ublížit tak jako ty. Tvoje odmítání mě bolí víc, než si umíš představit. Gabriel už si nejspíš myslí, že jsem se zbláznila, když na tebe pořád čekám. Ale já nevím, jestli budu mít sílu na to všechno, co mě čeká, aniž bys stál při mně. Vrať se ke mně,“ řekla šeptem. „Prosím.“

Dominik ji objal. Pevně ji tiskl k sobě a vnímal, jak rychle jí tluče srdce- skoro tak rychle jako jemu. Cítil obrovskou rozpolcenost.

„Ani nevíš, jak moc bych si přát být zase s tebou,“ řekl nakonec tiše. I tak bylo zřetelně slyšet, jak se jeho hlas ke konci věty zlomil.



Marion se od něj lehce odtáhla a podívala se mu zkoumavě do očí. Čekala, až bude pokračovat.

„Ale já nevím, jestli ti ještě dokážu věřit,“ dodal Dominik šeptem. Skoro se bál to vyslovit. Připadalo mu jako smrtelný hřích si vůbec něco takového myslet. Ale nemohl si pomoci.

Marion se mu v okamžiku vyvlíkla a pokývala hlavou.

„Jak myslíš. Už se ti nebudu vnucovat,“ řekla chladně. „Máš právo na svůj nový život daleko ode mě a všech intrik. Gabriel má pravdu. Nakonec asi je čas dát šanci na post velitele mé osobní gardy někomu jinému – někomu mladšímu. O zájemce není nouze.“

Její slova ho bodla jako nůž přímo do srdce. Viděl zadostiučinění v jejích očích, když si toho všimla. Přehodila si znovu přes ramena plášť.

„Marion...“ začal, ale nedala mu šanci domluvit. Otočila se ve dveřích a ostře se na něj podívala.

„Bud' zdrav,“ řekla. „A vyřid' mé pozdravy Jakobovi.“

Chtěla odejít, ale Dominik byl v okamžiku u ní a chytil ji za paži.

„Vyznělo to hůř, než jsem to myslel...“

„Vyznělo to přesně tak, jak jsi to myslel,“ přerušila ho. Pak se zarazila, jako by si něco uvědomila. Dominik strnul, když viděl její výraz. Tušil, že nevěstí nic dobrého. Přes její rameno zahlédl hostinskou, která na druhé straně ulice chystala venkovní stoly a každou chvíli po něm házela očkem.

Marion se podívala Dominikovi do očí. A ten pohled byl útočný a majetnický.

„Ublížil jsi mi. To jsi neměl dělat,“ řekla.

V tom okamžiku se střecha hostince ocitla v plamenech. Oheň ve vteřině pokryl celý dům a ulice se rozezněla vyděšenými výkřiky. Lidé se začali sbíhat k hostinci.

„Zastav to!“ zvolal Dominik prosebně, ale Marion se jen vytrhla z jeho sevření a řekla: „Zastav to ty. Třeba ti to pomůže vzpomenout si, kdo vlastně jsi.“

Nato se otočila a odešla, aniž mu věnovala jediný další pohled. Dominik stál chvíli na místě, rozpolcený. Než si znovu uvědomil křik a zmatek na ulici kolem něj, ve kterém zanikl i zvuk kopyt Marionina koně.

Lidé se snažili hasit, ale plameny byly mocnější než oni. K nebi se valil hustý černý kouř. Dominik věděl, že pokud nezasáhne, dům lehne popelem a z hostince nezůstane ani tříska. Ale také věděl, že když zasáhne, přestane být jen velmi dobrým kovářem. Lidé si všimnou jeho schopností, začnou se na něj dívat jinak a třeba si i dají dvě a dvě dohromady. Jak snadno se Marion povedlo zničit jeho křehký, obyčejný život.

Vlastně ne, ještě ho nezničila. Tentokrát měl na výběr – mohl se jen dívat, jak dům hoří, předstírat, že pomáhá s hašením, přihlížet zoufalství hostinské, která k němu vždycky byla tak vlídná, a nechat její domov a zdroj obživy shořet do základů. Smutně se pousmál. Jedna jeho část si přála, aby toho byl schopen. Ta druhá ho postrčila blíž k domu s rukou nataženou vpřed. Cítil energii ohně – a byl opravdu mocný. Dračí oheň... Mezi plameny se proháněli salamandři. Měl ještě vůbec dost síly na to, aby takový oheň zastavil?

A najednou to ucítil – kdesi hluboko v něm se pohnula hrdost, kterou v posledních letech vídal jen ve vzpomínkách. Nebyl jen obyčejným kovářem. Byl Drakoncem. A každý oheň, jakkoliv veliký, se před ním skloní! Vyslovil transformační formuli – klidně, sebejistě a hlasitě. Oheň začal opadat, ale potom se znovu rozhořel – silněji, než

předtím. Dominik udělal pár kroků blíž a zopakoval formuli hlasitěji. Lidé se začali zastavovat a překvapeně se na něj ohlíželi. Oheň stále vzdoroval. Dominik zopakoval formuli potřetí – silným, mocným hlasem, který rezonoval okolním vzduchem i kamenem. A oheň v okamžiku ustal.

Celá ulice stála v hrobovém tichu. Všichni na Dominika zírali. Někteří jenom udiveně, jiní podezíravě, ustrašeně nebo nepřátelsky. Dominik hledal mezi všemi těmi tvářemi tvář hostinské. Její výraz byl šokovaný.

Nikdo neřekl ani slovo. Dominik se na místě otočil, vrátil se do domku a zavřel za sebou dveře.

## ZÁKON PADAJÍCÍHO LISTU

Když se Jakub stal členem Vallencina týmu, byl opravdu šťastný. Když ho vzali na Calethonskou univerzitu, byl v euforii. A teď, když se navíc zdálo, že našel ženu svého života, byl prostě v sedmém nebi. Samozřejmě že věděl, že to bude jen na chvíli. Už se rozhodl nebojovat proti Leriannině osudu, a za svým rozhodnutím si hodlal stát. Ale i za ten čas, který jim zbýval, byl vděčný. Cítil se opravdu hluboce šťastný.

A hodlal svoje štěstí důsledně splácet – nechtěl nic zadarmo. Doma vyvažoval nejrůznější lahůdky, aby i takovému kritikovi, jako byl Dragan, zacpal pusy, na sezeních na Univerzitě pracoval na sto procent a doma cvičil a cvičil – a když necvičil, učil se teorii. A Lerieanne, tu hodlal zahrnovat pozorností, květinami, komplimenty a zkrátka vším, po čem si myslel, že žena jako ona může toužit.

Jeho rozverná nálada působila na většinu lidí nakažlivě – na většinu. Draganovi lezla jako vždy na nervy, a tak se rozhodl situaci řešit zavedením nového přísunu jízlivých poznámek a protivných komentářů. Bez efektu. Jakub dál proplouval bytem jako na růžovém obláčku a na všechny živé i neživé objekty se usmíval jako měsíček na hnoji.

Jediné, co mu dělalo starosti, byla Vallence. Byl si jistý, že Dragan už má nějaký plán jak se s jejich permanentně nepřítomnou nadřizenou vypořádat a Jakub nebyl z předzvěsti blížícího se válečného konfliktu v jejich domácnosti na větvi. Naštěstí ale

Vallence Dragana předběhla. Nechala jim všem zprávu, aby se k ní připojili na oběd v obývacím pokoji a objednala donáškou spoustu vynikajícího jídla. Jakub byl zklamaný, že jeho zapečené papriky budou muset počkat na večeři, ale současně se mu ulevilo, že část obědového menu tvořily veganské a raw speciality.

Vallence seděla na kanapi a čekala, až budou všichni. Usmívala se, ale z jejího výrazu Jakub hned pochopil, že jí do smíchu moc nebylo. Posadil se mlčky vedle ní a Tiessy, která na něj vrhla tázavý pohled, ale on mohl odpovědět jen pokrčením ramen. Tiessa vypadala po dlouhém pobytu v Revoně lehce dezorientovaně – jako by u ní už Hranice nemožnosti začala zamlžovat vzpomínky na druhý svět. Zatímco čekali na Dragana, Jakub se jí poptal na matku a byl rád, když slyšel, že se má dobře a že si společně strávený čas užily.

Dragan dorazil a zastavil se jen krok od dveří, kde zůstal stát s rukama založenýma na prsou.

„Teda na tebe čekat, to je ještě horší než čekat na Godota,“ poznamenal.

„K popukání, jako vždy,“ odpověděla Vallence. „Sedneš si?“

„Radši postojím,“ řekl Dragan chladně.

Val s povzdechem pokrčila rameny.

„Jak chceš.“

Chvíli se odmlčela, aby našla vhodná slova, zatímco ji tři páry očí napjatě pozorovaly. Jakub si s překvapením uvědomil, že byla nervózní. To jeho vlastnímu klidu nepřidalo. Začal mít nepříjemné tušení.

„Vím, že to není tak dlouho, co jsme se bavili na podobné téma, kvůli kterému jsem vás dnes zavolala...,“ začala opatrně

„Jaké téma máš na mysli?“ přerušil ji hrubě Dragan. Val mu věnovala temný pohled, a když neodpovídala, Dragan odpověděl za ni: „Myslíš to, že zase pracuješ pro Charlese a pomáháš Sorenovi vyhrát královskou volbu?“

„Co kdybys ji nechal domluvit, místo abys na ni hned házel nesmyslná obvinění?“ vyštěkla na něj Tiessa.

Dragan jí odpověděl pobaveným pohledem a Vallence pomalu řeka:

„Dragan má pravdu. Pomáhám Sorenovi vyhrát královskou volbu.“

„A riskuješ svůj krk i krky nás všech,“ dodal Dragan a nevěřicně zavrtěl hlavou. „Dokonce spolupracuješ s Aggsonem. Nikdy bych nevěřil, co všechno budeš schopná udělat jen proto, aby ses Charlesovi zavděčila.“

Vallence na něj chvíli mlčky hleděla a při pohledu na její výraz měl Jakub chuť zalézt pod koberec nebo radši rovnou pod podlahu.

„Vidím, že jsi výborně informovaný,“ poznamenala mrazivým tónem. „Nasadil jsi na mě svoje špehy?“ Větu sice zakončila otazníkem, ale přesto to bylo jasné konstatování.

„A co jsi čekala?“ opáčil Dragan defenzivně. „Zašla jsi moc daleko.“

„To ty taky.“

„Ehm, dobrá, takže co jsi nám tedy chtěla říct?“ přerušil je nervózně Jakub.

„Potřebuju vaši pomoc,“ odpověděla mu Val bezbarvým tónem.

Dragan se rozesmál.

„Tak proto ses rozhodla nám o tom říct? Protože potřebuješ naši pomoc?“

„S čím?“ zajímal se Jakub. Na Dragana nikdo nereagoval.

Val rozložila na prázdnou část stolku klíčnickou mapu, která do té doby ležela bez povšimnutí srolovaná vedle ní na gauči. Jakub se k ní zvědavě natáhl.

„To je původní mapa ukazující cestu k poslednímu chrámu Oka osudu. Potřebuju ji přečíst a zjistit, jak se k Chrámu bezpečně dostat.“

„To jsou původní klíčnické runy,“ poznamenal užasle Jakub při pohledu na starobylé písmo. „A architektonické značky. Vypadá to, že tohle je mapa, kterou používali přímo Maraveovi architekti při výstavbě Chrámu.“

„Jakube, tohle není školní projekt!“ zvolal nevěřičně Dragan. „Chápeme všichni, o co tady běží? Pojdme si to rozebrat. Předpokládám, že přečtením mapy to nekončí, že? Takže se bavíme o dost nebezpečné cestě na místo, které je kdoví jak chráněno, kde budeme pravděpodobně bojovat s lidmi, kteří udělají cokoli pro to, aby se na trůn nedostal Soren, ale Oliver. O Oliverovi mám dobré mínění – o jeho lidech si iluze nedělám. A když se na to podíváme z druhé strany – ať přežijeme, nebo ne, stále se tu jedná o dost závažné porušení pravidel Archivu. Ano, já vím, že porušování pravidel už se stalo naším denním chlebem, ale to neznamená, že je to v pořádku. A tohle už je snad přímo ilegální. Když to Archiv zjistí, tak nám vymažou vzpomínky až do batolecího období – už tak pro jistotu.“

„O čem to mluví?“ zamumlal k Tiesse nechápavě Jakub. Dragan ale jeho otázku slyšel, a než stačila Tiessa něco říct, odpověděl:

„To ti asi nikdo ještě neřekl, vid’? Archiv si dodržování svých pravidel dost chrání – někoho vyhodit pro ně není dostačující řešení, protože kdo byl jednou v Archivu zaměstnán, ví věci, které lidi mimo Archiv vědět nemají. Proto jako odstupné ještě dostaneš výmaz paměti.“

„To jako fakt?“ vytřeštil Jakub oči. Dragan jen protočil panenky a otočil se zpátky k Vallence.

„Zapomněl jsem na něco? Mám dojem, že to opakuju poslední týdný furt dokola a naprosto bez efektu. Ale upřímně Val – copak ses zbláznila?“

„Nemusíš do toho jít, pokud nechceš,“ odpověděla Vallence klidně.

„Nikdo přece neřekl, že do toho nechceme jít...,“ začal Jakub, ale Dragan mu nemilosrdně skočil do řeči: „A já myslel, že to z toho mýho výstupu bylo jednoznačný. Snad je každému jasný, že nejlepší by bylo, kdyby do toho nešel nikdo. Ani ty, Val.“

„Já ale nemám na výběr.“ Po její odpovědi nastalo opět hrobové ticho. „To všechno, co jsi řekl, je naprostá pravda. Přečtením mapy to nekončí. Končí to, až bude Soren na trůnu. Je to velmi nebezpečné z těch všech důvodů, které jsi vyjmenoval, a z mnoha dalších. Ale když do toho nepůjdu já, Soren se postará, aby se Archiv dozvěděl o mých předchozích aktivitách v Revoně. Potopí mě bez rozmýšlení – a vás se mnou.“

Jakub nevěděl, co na to říct, tak mlčel. Tiessa se dívala do země. Jen Dragan se bez humoru pousmál a řekl: „Vrací se to jako bumerang, co?“

„Jo, Draku, vrací,“ odpověděla Val tiše.

„Takže jdeš ke dnu a nás stáhneš s sebou. Tomu se říká zákon padajícího... listu. Thomasi!“

Thomas Wächter se právě objevil ve dveřích do obýváku – k překvapení všech kromě Dragana.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Protáhla se nám porada,“ řekl Wächter, stále ještě v kabátu a v botách. Vallence zamračeně vrhla tázavý pohled na Dragana, který uvolněně odpověděl: „Pozval jsem



ho. Měl jsem dojem, že půjde o historickou událost, tak jsem si říkal, ať jsme u toho radši všichni.“

„O co jde?“ zeptal se Wächter.

„Vallence nám zrovna vyprávěla, jak ji Soren... jak bych to nejlépe popsal – vydírá, aby mu pomohla na trůn.“

Wächter překvapeně zvedl obočí a podíval se na Val, která stroze přikývla.

„Proč jsi mi to neřekla?“ zeptal se jí.

„A co bys s ním udělal?“

Thomas neodpověděl a Val se smutně usmála.

„Nemůžeme ho prostě zabít?“ nadhodil Dragan s nadějí v hlase. Nikdo mu neodpověděl.

Val se stále dívala na Thomase – až se zdálo, že i oni měli schopnost telepatické komunikace. Jakub tiše seděl a čekal, jestli přijde nějaké rozřešení té patové situace. Ale nepřišlo.

„Co se stane, když neuspěješ?“ zeptal se potom Thomas. Val pokrčila rameny. Upřímně neměla tušení.

„Tak se asi pustíme do práce, ne?“

Všichni včetně Val se na něj překvapeně podívali – Dragan vypadal přímo šokovaně. Thomasův výraz byl drsný, ale odhodlaný.

„Co koukáte? Někdo z našeho týmu se dostal do průšvihů – jestli vlastní nebo cizí vinou, je teď jedno. O tom se můžeme bavit, až bude po všem – když to dobře dopadne. A bavit se o tom budeme,“ dodal Thomas vážně. „Ale teď z toho potřebujeme ven. A jestli jediná cesta, je dostat Sorena na trůn, no tak ho sakra na ten trůn dostaneme.“

Jakub najednou pocítil obrovskou úlevu. Konečně se všechno zdálo jasné. Měli před sebou opět daný cíl a vůdce, který neznal pochyby. Uvědomil si, jak mu Thomasovo vedení chybělo. Ať už bylo

to, co se chystali udělat, sebešilenější, najednou měl pocit, že když se do toho pustí společně, mají šanci to zvládnout. Ta zvláštní změna naladění, která v tu chvíli v týmu téměř hmatatelně proběhla, zanechala v Jakobovi hluboký dojem. Ano, teď byli opět týmem. Smečkou, uvědomil si při pohledu na Wächterovy pronikavé vlčí oči.

„Čím začneme?“ zeptal se ostatních vesele, za což si vysloužil pár pohledů jasně naznačujících obavy o jeho psychické zdraví.

„Nejdřív musíme pořádně znát situaci,“ odpověděl Thomas. „Val nás seznámí se všemi okolnostmi. A zatímco bude povídat, můžeme se najíst, než to vychladne. Zřejmě tu chvíli strávíme, tak ať máme energii.“

Pak se konečně zul, odložil kabát a všichni se společně sesedli okolo stolku v obýváku. Val schovala mapu, aby nepřišla k úhoně, a dali se do jídla. Zatímco ona vyprávěla všechno, co ji v souvislosti s dosavadním vývojem napadlo, ostatní jedli a poslouchali a občas se doptali na podrobnosti.

I Dragan se nakonec zapojil, i když nejdřív jen dlouho mlčky jedl se zamračeným výrazem. A jeho dotazy, i když někdy pronesené jízlivým tónem, byly vždy přínosné a k věci. Thomas nakonec přinesl z knihovny flip chart a vše zaznamenal do myšlenkové mapy.

Dvě hodiny nato si dali přestávku, aby se osvěžili a trochu poklidili. Jakub s Tiessou odnesli použité nádoby, krabice od jídla, ubrusky a utřeli stůl.

Thomas hledal něco v knihovně a Vallence s Draganem zůstali v obýváku sami. Chvíli si jeden druhého nevyšímali. Vallence si pročetla myšlenkovou mapu a přemýšlela, jestli na nic nezapomněla, zatímco Dragan upíjel své druhé pivo. Pak z ničeho nic řekl:

„Pomůžu ti ještě s tímhle, a pak končím.“

Val se na něj překvapeně otočila.

„Jak to myslíš?“

„Tak, jak jsem to řekl. Pomůžu ti dostat Sorena na trůn. A potom odcházím z tvého týmu a odcházím z Archivu.“

Nastalo mezi nimi hrobové ticho. Val byla tak zaskočená, že vůbec nevěděla, co mu na to říct.

„To mě mrzí,“ odpověděla nakonec. „Vážně jsem se tě tolik dotkla?“

„Úplně jsi mě z toho vyšachovala. Ze všeho,“ odpověděl Dragan. „Rozhodla ses, že si všechno budeš dělat po svém a sama. Že mě nepotřebuješ.“

„To není pravda!“ namítla Val. „To víš, že tě potřebuju, jen jsem tě nechtěla dostat do problémů.“

„To ale nemělo být tvoje rozhodnutí. Odsunula jsi mě úplně na vedlejší kolej. A přitom zrovna ty víš, že dokážu překousnout všechno... ale ne, aby mě ostatní ignorovali. Tenhle tým byl jako moje rodina. Ale pokud už tu nejsem důležitý, pak tu nemám co dělat, a je třeba hledat jinde.“

V tu chvíli se vrátil zpátky Thomas začtený do jedné z několika knih, které přinesl z knihovny, a vzal tak Vallence šanci na odpověď. A možná to bylo dobře, protože Val neměla ani nejmenší tušení, co říct, aby to ještě zachránila. Ještě chvíli na sebe s Draganem hleděli a pak se odvrátili každý na jinou stranu.

„Je těžké najít vůbec jakékoliv zmínky o Chrámech,“ poznamenal Thomas, jako by si vůbec nebyl vědom toho, že něco přerušil. Ať už to byla pravda, nebo jen předstíral, Val i Dragan se návratu k původnímu tématu nebránili. Nato se vrátili i Tiessa s Jakubem a celý tým se opět pustil do práce.

Hodinu poté se stále všichni skláněli nad mapou, a nebyli o nic dál, než na začátku. Jakub přeložil několik značek a shrnul jejich hlavní myšlenku slovy:

„To je neskutečně nestabilní oblast. Použití jakéhokoliv druhu transformační energie může mít katastrofální následky. A současně to vypadá, že i terén v okolí Chrámu je sám o sobě dost obtížný a nebezpečný. Můžeme se dostat do problémů jedna dvě.“

„Bezva. Proč vůbec někdo stavěl Chrám na takovém místě?“ zavrčel Dragan.

„Asi kvůli ochraně,“ odpověděl Jakub. „Tento text říká, že Chrám má velmi propracovanou ochranu proti těm, kteří do něj nepřicházejí hledat moudrost. Umístění na tak nestabilní půdě mělo nejspíš oslabit nepřítele a posílit obranný mechanismus Chrámu.“

„Což je?“ pozvedl obočí Dragan.

Jakub s povzdechem zavrtěl hlavou.

„To tu uvedeno není. Jen že Chrám je pod ochranou jakýchsi strážců, ale nic konkrétního.“

„Tady,“ řekla najednou Val a vytáhla z kapsy zápisník, který našla ve svatyni. „Možná tam najdeš něco víc. Jsou to klíčnické poznámky – víc toho nevím, nepřečtu ani slovo. Ale na některých stránkách jsou obrázky Chrámu. Snad to pomůže.“

Jakub si od ní zápisník vzal s až posvátnou úctou. Než ho otevřel, lehce přešel prsty po deskách potažených silným plátnem – jako by hladil domácí zvířátko.

„Děkuju,“ řekl rozzářeně a otevřel ho. „Páni,“ vydechl, když ho opatrně prolistoval. „Tyhle poznámky musejí být velmi staré. Ani všechno nepřečtu – budu se muset podívat do knih na Univerzitě.“

„Jen buď prosím opatrný,“ požádala ho Val. Jakub nepřítomně pokýval hlavou a Vallence se usmála.

„Smekám před tebou, jak jsi za tak krátkou dobu pokročil,“ řekla s upřímným obdivem.

„Mě to hrozně baví,“ zazubil se na ni Jakub.

„To je všechno fajn. Můžeme se vrátit k mapě?“ nadhodil nevrle Dragan.

Následovali jeho radu, ale moc to nepomohlo. Jakubovi se podařilo za pomoci jeho vlastních poznámek z Univerzity rozluštit pár dalších poznámek a znaků, ale nic, co by je posunulo blíž k vlastní lokalizaci Chrámu.

„Myslel jsem, že už tyhle věci umíš číst,“ poznamenal Dragan podrážděně, když se už nějakou dobu nemohli hnout z místa.

„Hlavně že ty tolik pomáháš,“ rýpla si Tiessa. Měla pravdu. Už hezkou chvíli to vypadalo tak, že Jakub si lámal hlavu a ostatní jen stáli nad ním, zcela v koncích, a čekali, co z něj vypadne.

„Je to jazykem, který už se nepoužívá, a i písmo je zastaralé,“ vysvětlil Jakub na svou obranu. „Nejsem si jistý, jak reálně okolí Chrámu vypadá. Struktura vzorců, které jsou tu zapsané, je už dnes zastaralá. Od doby, co se používá Gionův můstek, mají jádra vzorců výrazně jednodušší strukturu...“

„Mluv česky,“ přerušil ho Dragan.

Jakub si povzdechl.

„Tohle pro mě hraničí s archeologií.“

„Dokážeš tu mapu rozluštit, nebo ne?“ zeptal se Dragan drsným tónem. Jakub cítil oči všech na své rozpálené tváři, zatímco čekali na jeho odpověď.

„S mými současnými vědomostmi ne.“

## U LEDU

Slunce právě zmizelo za calethonskými střechami, když Simon seskočil z koně před Dominikovým domem. Kovárna byla opuštěná a výheň studená. Na zemi vedle ní leželo zlomené koleso. Dominikův kuň tiše přežvykoval ve stáji za kovárnou a pozoroval Simona s vlažným zájmem. Ulice kolem byla nezvykle tichá. Hostinec naproti měl zavřeno, na střeše leželo pár čerstvých trámů překrytých velkou plachtou z šedého voskovaného plátna.

Simon zamířil ke vstupním dveřím do domu. Dvakrát zaklepal, ale když se ani napodruhé nedočkal odpovědi, vstoupil bez vyzvání. Bývalý velitel Marioniny osobní gardy seděl na zemi opřený o zeď v tiché společnosti dvou prázdných a jedné čerstvě načaté láhve od vína. Jediné světlo vycházelo ze slabého ohně u krbu, což dávalo celé místnosti pochmurný nádech.

„Vypadáš hrozně,“ řekl Simon, když k němu Dominik zvedl značně unavený pohled.

„Jo. Můžeš říct své paní, že uspěla. V ulici se mnou nemluví ani patník.“

„To mě mrzí. Jedl jsi za celý den něco, nebo tu jen od rána sedíš a piješ?“

„Jakub dnes nepřišel,“ odpověděl Dominik, jako by se tím vše vysvětlovalo. Simon pokýval hlavou.

„Tak vstávej, je čas se dát dohromady.“

Vzal Dominika za paži a pokusil se ho zvednout, ale Dominik se mu vytrhnul.

„Nech mě být. Co na tom záleží? Všechno je to jedno. Byla hloupost myslet si, že bych mohl žít svůj život podle svých vlastních představ. Od chvíle, co mě Marion našla, mi můj život přestal patřit.“

„Neplatí to tak trochu o každém vztahu?“ nadhodil Simon s úsměvem a sedl si na zem vedle Dominika.

Dominik mu podal čerstvě otevřenou láhev a sám vzal do ruky jinou, ve které ještě trochu zbývalo na dně.

„Jenže obvykle to bývá vzájemné,“ řekl. „Ale Marion nikdy nebyla moje. Ale na tom už nesejde. Jsem už unavený z toho všeho. Jen samé intriky, boje a lži.“

Zaváhal s lahví na půli cesty k ústům, ale pak ji místo toho hodil vší silou do krbu. Sklo se roztráštělo a oheň se zasyčením pohltit zbytek vína.

Simon se v klidu napil a Dominik pokračoval.

„Můj život je tak plný lží. Lžu vlastnímu synovi. O tom, kdo je, jak přesně došlo k Revonskému neštěstí...“

„Nikdo ti nebrání říct Damienovi, kdo doopravdy je.“

Dominik se na něj ostře otočil.

„Ty to víš! Já jsem to tušil. Jak to, že to víš?“

Simon neodpověděl. Dominik vstal, vzal meč, který ležel na stole a vrávoravě ho na Simona namířil.

„Jak to, že to víš?“ zopakoval hlasitěji. Jeho výhrůžka by bývala mohla vyznít působivěji, kdyby neměl potíže s artikulací.

Simon se nevzrušeně napil vína, než odpověděl: „Polož to, Dominiku, na mě nemáš ani za střízliva.“

Uběhlo několik vteřin, během kterých se Dominik ani nepohnul, až na mimovolné zakymácení ze strany na stranu. Pak zamrkal a meč neochotně spustil.

„Proč z tebe Marion neudělá velitele své gardy, když jsi lepší než já?“ zeptal se.

„Má své důvody.“

„Hm,“ udělal Dominik a znovu se ztěžka posadil. Meč nechal spadnout vedle sebe na zem a natáhl se k Simonovi pro lahev.

„Já už nevím, jak dál. Mám chuť se na všechno vykašlat.“

„To jsi moc dlouho nevydržel,“ poznamenal Simon chladně.

„Poslyš, já oceňuju, že se mě furt snažíš tahat ze... z bláta, ale tohle nejde do nekonečna.“

„Myslíš, že mě to baví? Už dost dlouho čekám, kdy se konečně postavíš na vlastní nohy. Ale tvoje odhodlání strávit zbytek života v sebelitosti je stejně urputné jako únavné. Marion na tebe čeká. Proč prostě nejdeš za ní a nepřestaneš s tím divadlem?“

„Ty už taky? Jsi tu vlastně kvůli mně, nebo kvůli ní?“ zavrčel Dominik.

„Kvůli oběma,“ odpověděl Simon vážně.

„Já bych pro ni udělal cokoliv, Simone. Jen kdyby mě milovala. Ale pro ni jsem jen další figurka do hry. Kdyby jí na mě záleželo tak jako mně na ní, nechala by všeho a odešla by se mnou někam daleko. Možná i do druhého světa. A žili bychom jako obyčejní lidé. A byli bychom šťastni. Ale Marion miluje moc mnohem víc než mě. Proto to neudělá.“

„Má svoje povinnosti...“

„Já vím, já vím, to břemeno, co si přinesla z hvězd,“ mávl Dominik teatrálně rukou kamsi ke stropu. „Svět by se bez ní